

У

Преди срещата Горски си каза следното:

- Добре, няма да се впечатлявам от това кой или какво е тук, нито къде точно се намирам. Искам да разбера какво става.

Това, което ставаше, не беше добре. А и не беше ясно. Много страни, много фракции, неконтролируемо множество от интереси, фантастични сценарии и предложения. Нищо не изглеждаше само черно или само бяло. С малки изключения, не беше ясно кои са добрите. Горски беше замаян от информацията, която погълна тази иначе неделна сутрин. А усещаше, че отвъд онова, което се казва и намеква, има още много.

Горски осъзна, че както винаги в живота и смъртта, пак е сам.

Нямаше кой да му даде пълна картина на ситуацията, понеже всеки, който би се опитал, най-вероятно щеше да е по свой си начин манипулативен.

Преди да дойде на срещата, Горски си мислеше, че за света има много малко шанс, че катастрофата е неизбежна и че мощта на злите е несломима. Чутото тук обаче му даде известни надежди. Първо, силни покровители на мира имаше – при това много по-мощни от всичко, което той си беше представял до момента. Второ – злите сили наистина бяха сили, тоест - много, разделени, не единни и те сами си имаха една срещу друга дразги и борби. У тях имаше също и немалко страх.

- Докато злото се страхува – каза си после Горски – все още има шанс.

Иначе той изигра първото си посещение на Срещата по най-добрия възможен начин. Просто не каза нищо. Мълчеше през цялото време и понеже, като специален пратеник на Организацията, нямаше нужда да бъде представян, той изглеждаше по-стабилен и повече на място от много други присъстващи. Събуди усещането у много у тях, че Организацията знае и има някакъв таен план, който я е направил по-уверена, по-силна и може би – по-предпазлива. Горски не помисли нито една мисъл, докато беше сред другите. Като човек със специални способности, той можеше добре да види, че почти всички останали в залата бяха с подобни на неговите заложби. Той беше напълно наясно, че всяко негово чувство или дори само концепция, идея или една-единствена дума, породена в съзнанието му, имат потенциала да бъдат уловени от някой от по-опитните на Срещата, независимо, че беше сложил нужните прегради. Горски просто беше тук и сега. Присъстваше. И попиваше.

Ужасяващото в цялата ситуация беше, че именно Горски най-малко вярваше в добрите мотиви на Организацията, която сам представляваше. Наистина, Организацията после щеше да го похвали и ще да му възложи още по-важни задачи занапред. А той ще трябва да изнамира варианти как да изпълнява тези задачи по най-прилежния начин, но всъщност така, че те в крайна сметка да доведат точно до обратното, което искаха да постигнат неговите началници. „Като да ходиш по крепостните стени на обсаден град - си беше казал отдавна Горски – отвсякъде те дебне смърт.“ На една от почивките, сам, извън обсега на погледи, Горски се запита колко ли от представителите на срещата са в същата роля като него. И като осъзна как всъщност се управлява света, отиде в тоалетната да повърне. Там, надвесен над мивката, без да го вижда, усети зад себе си нещо. Обърна се. Нечовешки взор вперен в него. После за малко мивката смени цвета си и се превърна в кристалночисто езерце с малки патенца. Горски се усмихна. Продължи да се плиска на водата и мивката малко по малко придоби истинските си очертания.

После попи влагата по устата си с червената си кърпа.

Може би беше намерил съмишленик. А може би не. Трябваше да помисли.